

Нисам одавно видео бољи доказ да Бог још није Србији рекао лаку ноћ. Када је Борис Тадић објавио на шта мисли када каже влада - не мислим само на оно што је рекао на Главном одбору своје странке - ни међу његовима, ни међу савезницима, ни међу противницима није било никога а да је ту ишта разумео. Да, само где је у том неразумевању Бог? У томе што уопште не морају да га схвате, биће сасвим довољно што ће морати да га прате. И први, и други, и трећи.

Хајде да видимо шта је то тако страшно урадио Тадић са тим својим националним помирењем да га на прокоштуничиној десници оптужују за још један маркетиншки трик којим покрива своју жељу да влада и неприродни савез са Дачићем; где се то преварио да га у сопственој странци оговарају како се понаша као пијани милионер; у који је то забран убо да су му у коалицији са којом је тријумфовао на изборима најављивали отказивање послушности, јер нису се они жртвовали и уточиште потражили у победничкој композицији да би он сад више волео Ивицу него њих; на које је идоле пљунуо да га из дела невладиног сектора оптужују да је постао нови Коштуница уместо да буде нови Ђинђић, па позивају Зоранову удовицу да реагује и коначно једном докаже да јој је до успомене на сопственог мужа стало бар колико њима.

Борис је, наравно, неразумљив јер он из позиције победника шири свој круг уместо да га сужава, он не говори о томе кога ће очистити, уклонити и затворити, он се, дакле, не креће у оквиру језика политичког атавизма, јединог који се на овдашњој сцени разуме без грешке. Када говори о националном помирењу, када каже да ДС и СПС спаја бол за изгубљеним лидерима, када од својих људи захтева да пруже руку социјалистима и када Дачићу даје више него што су му дали родитељи, важно је знати да Борис тада не јури само већину од 126 посланика.

Дачић јесте младић при апетиту и амбицији, али склон сам да верујем да би Борис ту

већину имао и да му је понудио мање, имао би је и да је рекао како са социјалистима у коалицију иде зато што мора, а не зато што хоће. Хоћу да кажем да је имао сто начина да Дачића увуче у владу: ни пре, а после победе посебно, није му фалило пара; имао је довољно јак западни лобинг, који би Дачићу лако могао да дочара колика је разлика између бити доњи и бити горњи; имао је, на крају, иза себе довољно убедљиву победу и испред себе довољно интелигентног Ивицу, који разликује брод спреман за пловидбу од брода из чијег се потпалубља вода лаворима избацује напоље.

Али оно што атавизам политичке Србије данас код Бориса не разуме, чак и када га следи, јесте да вам 126 посланика омогућава формирање владе, и не много више од тога. Тадић је, дакле, показао да га занима нешто више од тога да скупи танку већину, па би онда, кад удари криза, већ нешто видео. Управо зато Ивицу није ни увлачио у причу дајући му пар министарстава и два пара обећања. Борис зна да би тада на првој јесењој киши са брода најпре дезертирала Ивичини људи, после чега би му и Млађа, и Вук, и Чанак били још скупљи за издржавање.

Тадић је Дачићу наменио довољно важну улогу, таман колико да га веже поделом одговорности, која уме да буде вреднија од свих пара и пажње овог света; он је Дачићу дозволио истинску поделу улога разумевајући да ће овај само тада моћи да изађе пред своје и каже: „Вратили смо се!“, да ће, ако га његови тада не испљују, владин брод безнадежно доживети као сопствени и да Тадић оданијег од Ивице поред себе тада имати неће.

Поента је, дакле, у Борисовом ширењу приче, у увлачењу дојучерашњих противника у њу, у томе што ће се - макар да се од 2000. нису реформисали нимало, како тврде противници овог савеза - дачићевци реформисати преко ноћи јер ће их на то натерати шанса која им даје излаз. Када, дакле, Борис говори о националном помирењу, оно што већина не разуме у његовој странци, као што не разумеју ни Чанак, ни Млађа, ни Вук, јесте чињеница да је то ствар Борисовог континуитета, а не лома, да је ДС под њим ушла у последњу фазу трансформације у странку која води националну политику, да су ЕУ и непристанак на независност Косова пројекти које он доживљава као дубоко националне и да је тај моменат омогућио њиховој странци да заграби тако широко и освоји толико гласова.

Другим речима, када је изговорио реч национално помирење, Борис је завршио свој дуг пут од успешног политичара до државника. Он је довољно дуго на политичкој сцени да је око себе видео толико палих анђела, толико оних који су имали власт, али у њој нису захватили довољно широко, који су сваки вишак власти компензовали мањком политике

и који су на тај начин власт дефинисали као нешто што редовно добро почиње и редовно се лоше завршава.

Зато ово што Борис ради и није национално помирење, то је пацификација политичке сцене, и то, не заборавите, после резултата избора који су наговештавали продубљивање овдашњих подела; то је озбиљан покушај стварања једне консензуалне свести у Србији и њено стављање у службу националне политике.

Није то, дакле, питање партијске већине: ако вам се учинило да Борис не би са оволиким одушевљењем ушао у коалицију са Чедом да је овај неким случајем освојио колико Дачић, потпуно сте у праву. Поента консензуса је у томе да нађеш начин да у сопствену причу увучеш противника и да од њега направиш лојалног сарадника. Ако се питате зашто у ту врсту консензуса није увукао радикале, одговор је прозаично јасан: сувише су велики да би их у причу увукао као Дачића.

То не значи, међутим, да ни они неће на свој начин бити увучени у причу. Ако Борису пође за руком да се одупре сопственом градском одбору и ако се Вучић одржи на челу Београда, не мислите ваљда да ће тада амбициозни Аца, када му дође у Двор неко из ЕУ, везати човека и држати га тако све док му не врате Косово или не ослободе Шешеља из Хага. Наравно да неће, видећете убрзо како у тој тананој четничкој души обитава груби европски јапи и како ће Аца први прекршити војводин хашки налог да су за његову тамошњу одбрану неопходни радикали који су ван власти, дивљи, оданији идеји него логици.

Увуче ли у своју причу социјалисте и радикале, Борису ће поћи за руком не само да има успешну власт већ да потпуно трансформише и пацификује политичку сцену. Онај ко мисли да то није довољан разлог да Вучић остане у граду, да то није довољно да би у влади Дачић био мало јачи од Млађе, тај мање мисли на Србију, а више на себе.

Борисов амбициозни захват сувише је широк да би био, како кажу његови противници, маскирање његовог испуњавања захтева са Запада. Нисам сигуран да тај свет занима више од основног политичког курса Србије, нисам сигуран да се баве тиме да ли је понуда Дачићу преобилна, да ли су Динкић, Чанак и Вук добили довољно, да ли је у реду што Борис показује благу незаинтересованост да преузме власт у Београду. Али све то јесте припрема за нову владу, као што је то и Борисово наметање политичког концепта наспрам властохлепства и у сопственој странци, као што је то и пеглање односа са Бриселом и Вашингтоном, као што је то и слање Боже Ђелића у Русију - пазите, оног истог Боже Ђелића који је до пре само три месеца лобирао да Русима у Србији не треба дати ништа - да би сада тај Божа Ђелић саопштио Русима како су им

врата у Србији широко отворена.

Хоће ли тај Борисов широки захват дати резултат, видећемо на једном малом тесту веома брзо после устоличења нове власти. Ако за то време у јавности изостану полемике типа да ли би Србија требало да се приближава ЕУ, ако се не обнове полемике да ли треба сарађивати с Хагом, ако избегнемо нова разјашњавања над питањима да ли би Србија требало да Косово брани свим ресурсима, ограниченим ресурсима или никако, ако се за то време не јави поново неки овдашњи забринути прозападњак који ће тврдити да Србији не треба руски новац, јер исти мирише на мафију и стаљинизам - ако све то изостане, тада ће српске новине остати без три четвртине тема којима су биле пуњене до пре само два месеца.

То ће значити да је Србија коначно на путу консензуса, то ће значити сезону мира на друштвеној сцени и то ће свакојаким лудацима који пуне овдашње новине својим колоритним смарањима бити сигнал да је време да бар промене батерије. Ако је то циљ, тада не правим проблем ни да Дачић буде патријарх, а Вучић његов ђакон.

(Стандард)